

Copyright © 2021 Alen Bešić
Copyright © 2021 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Uredništvo:
Jelena Nidžović
Anja Marković

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Tijana Kazimirović

Prelom:
Anica Lapčević

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
1000

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.rs
facebook.com/KontrastIzdavastvo

ALEN BEŠIĆ

HRONIKA SITNICA

IZABRANE PESME

KONTRAST

Beograd, 2021.

Tamo gdje me nema, zapravo

U FILIGRANU REZ

Sasvim dovoljan, u filigranu,
rez
vazdušastim svojim pitanjem,
od uha do uha,
zasiječeš mi.

Duneš mjesto upitnika
i već mi je glava
neodlučna:
prsima,
niz ramena bi
ili, prosto,
zemlji?

Jezik bi još da utneš
u procijep taj
što grozovitom pantomimom
odgovor ti zbori.

IMELA

Bestrasno nebo avgusta nepogrešivo
ti otvara već zacijeljene stigme.
Tali volju.
Stećci uspravljeni u tvojoj krvi
lelujaju kao polje suncokreta
na vjetru.

Sanjaš da si vatrostalan.
Da si kaktus, zasađen u nekom
unutrašnjem dvorištu, čija sjenka
varljivo premjerava sate po
crvenoj prašini.

Ali jedno samoniklo sjećanje
bakrena je žila u krtoj leguri ljeta.
Ta uporna uspomena –
vatrena imela
na granama ovog dana.

NOTTURNO, NON FINITO

*Il me semble que je serais
toujours bien là où ne suis pas...*

Bodler

Izbrisaću naša rukovanja,
koja su umoran bedem. Nemam
dovoljno ostrašćenosti, ni izgovora,
da budem vrstan varvarin. Ne rušim.
(Iako Jezik nije moj.
Tek, čiji je?)
Ne igram u okrilju aure od mraza.
Ne dišem za vratom.
Na fotografijama
ćeš me odmah zapaziti: onaj
što bludi van okvira.
Tamo gdje me nema, zapravo...

ZALOGAJ

Iz *Lao Cea* pokušavam
(kao nekoć Hrabal)
po rečenicu dnevno
progutati.

Svečano muljanje po ustima,
(ne gristi!) –
od nepca krene
omekšanje.

Jezik se prolije.
Gospodo, *ecco curare!*

Samo konje, umrtvljen,
neke što se griskaju za vratove
čujem, i
propinjanja.

Kroz krv pojmem:
roditi, ali ne posjedovati...
voditi, ali ne sputavati...

Ponavljam.

ARS POETICA

*Saši Jelenkoviću,
odgovor na tihu poslanicu*

Treba oputovati. Zbog poroznosti, čežnje,
ranjivosti. Da bi se mogli pisati dnevnic
dokumentovati kolebanje. Daškom mente
prepričati tjeskobnu nutrinu amfora zapečaćenih
voskom i školjkama na dnu Mediterana.
Uglavnom birati poraz kao utočište i učiti
ćutati o tome. Ulovljen u mrežu meridijana,
fanatični sakupljač prizora nestvarnih kao
slatko od ruža, oporih kao trnjine. Treba
pristati na sebe, imati strpljenja. I opstajati
u vakuumu od pogleda do slova.

U SAVRŠENOM REDU POZNATE SOBE

Pred odlazak, u savršenom redu poznate sobe,
praviš nered. Privid nereda.
Nenaviknutom oku te pukotine ne govore ništa.

Nakrivljuješ profil na zidu. Lice zagledano
uvijek u drugog. Mimo tebe.

Na polici izmiješaš prozu i poeziju.
(Ovog puta, žuti hrbat Karverovih *Pesama*
umetnut između tomova Prusta.)

Nož za papir uronjen u nerazrezan tabak,
u nedočitano.
Olovka zaoštrena dopola.

Talismani su posijani. Ostavljeni
tragovi. Kad se vratiš (ili probudiš),
oni će biti jedine udice
kojima ćeš moći da se zakačiš za
krhki procijep između onoga što si bio
i onoga što ćeš biti.
Za tanušno sada onog što jesi.

IZGNANI U OVU SOBU

Kroz spuštene žaluzine sunčani mačevi
prosijecaju prašnjavu tamu. Na podu se
razlivaju u rane od svjetla.
Razgovaramo.

Govor se naš (koji nije puka igra)
između blještavih oštrica provlači.
Iznani u ovu sobu
zatežemo zamke. Naša mala odsustva
nikog više ne uzbuđuju.

Nutkamo se riječima, čas
kao da su gnjecavi ratluci,
čas dostojinstvom ozareni
poput vasilejā što sa fresaka
svoje zadužbine na dlanu nude.

Zidanice na pijesku gradeći,
kao kukavičije jaje, u poeziju nadu
polažemo.

USITNJENO JE MOJE VRIJEME, KAPRIČO

Usitnjeno je moje vrijeme. Svaka sekunda
skriva okean. Sada, postojim za odustajanja.
I nedorečenost. Sve što znam, znam iz knjiga.
U oaze plemenite praznine
pohranjujem urne sa pepelom mnogih svojih ja.

Proći će nebo i zemlja, ali prolaze i
riječi. Poezija – pismo nepovratno. Poneka
slika, kao pelud na prstima, ostaje. U njoj,
katkad, alhemiju meda otkrivam:

kamene terase i maslinjaci po jadranskim otocima;
frutti di mare, bokal bevande i paški sir
u konobi u Komiži;
borove iglice na mladoj koži vrganja iz
bosanskih šuma mog djetinjstva;
djevojka što miluje zaspalu mačku
na stepeništu puste vile u nekoj od uličica
starog dijela grada Rodosa.

Hronika sitnica.
Dovoljna za čitav jedan život.

Apokrifi, ozarenja

EMPEDOKLE

Zamre vjetar i
agave neke
hiperborejske potamne.

Dva su rođenja potrebna,
barem dvije smrti.

Suočenje.

Iz bronzanog koraka
u let, u mnoštvo,
očišćen.

I dušom promineš
u sandalu,

u priču.

GAMBIT URIJE HETEJINA

2 Sam 11–12

Gasnu opsadne vatre, u polju, oko grada,
dok se žene u dalekoj prestonici miju. Pod pepelom
još samo apokrifi tinjaju. (Budući požari, ili
blagodet tihih ozarenja?) Ne kanon, u kom gubitak je
svih drugih istina.

Uskoro, ako je računica tačna,
oduzeću sebe od
Svijeta
eda bi istorija dostigla punoću zrelog
nara. Prvi put zaista *Izabran. Hetejin* Urija.

O, ne primaj to toliko
k srcu, Davide. Mač proždire sad
ovoga, sad onoga. Neko će
shvatiti, jednom, ovaj
hetejski gambit.

Vitsaveja, moj gizdavi,
drveni konj, prepune utrobe,
unutar zidina korača.

ANTIKLO

Odiseja, IV, 271–289

strah je odavno rastvorio stvarnost i klepsidre su zamrle tišinu nagriza tek trpki miris usirenog muškog sjemena i krvi skorene na oružju u košmar ove šuplje zasjede zariva se oštrica proročanstva dovoljna da raspori trbuh iz koga bi se naša sljubljena tijela prosula kao crijeva po prašini krik kome srećom samo mi vjerujemo lebdim u bijelim tminama kao u materici vrtlože se paslike i obris jednog peplosa meko sklizne na pod kupatila od naših zaboravljenih imena neki eolski glas sklapa mozaike podrhtavaju prikaze lišene mesa i duh bi potekao kroz jelovinu o tvoje gvozdeno srce koje me okiva i zaranja u još dublji san zašto boginja kasni zašto su ljubav i smrt blizanci zašto će kobila oždrijebiti i mrtvorodenče zašto mora pasti grad zašto

TERSIT

Znam,
i Omiru će, jednom,
gnusno biti u heksametar
da me ispne.
Ne trpi me pean.

Zlato su i krv sjedinjeni
u cvjetanju masnica od
Ulisova skiptra.
Reći će – *Kukavičluk!* –
za sladost bola po udimu mojim.
Mazohizam! – tumačiće pozni.

Ne dosežu.
Zanos je to Histriona
što, poliven smijehom,
gomilu ništi i
ruši heroje.